

Jim Butcher

**TEMNÁ
HROZBA**

TRIFID

Jim Butcher
Temná hrozba
Harry Dresden – kniha třetí

Copyright © Jim Butcher, 2001
Translation © Pavel Toman, 2010
Cover © Chris McGrath, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-385-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Jim Butcher

TEMNÁ HROZBA

TEMNÁ HROZBA

jim butcher

TRITON

Praha / Kroměříž

*V nakladatelství TRITON
již vyšlo:*

JIM BUTCHER
série Harry Dresden

Bláznivý úplněk
Bouřková fronta
Temná hrozba
Summer knight (připravujeme)

Kapitola první

Existuje mnoho důvodů, proč nesnáším rychlou jízdu. Zaprvé *Modrý Brouk*, mnohokrát opravovaný Volkswagen, v němž se kodrcám sem a tam, začne při devadesáti kilometrech v hodině nebezpečně drnčet a vrzat. A navíc moc dobře nevycházím s moderní technikou. Všechno, co bylo vyrobeno asi tak po druhé světové válce, jako by najednou přestávalo fungovat, jakmile se k tomu přiblížím. Proto kdykoli řídím, obvykle řídím velice opatrně a s rozmyslem.

Dnešek je výjimkou z tohoto pravidla.

Zatočili jsme za roh a pneumatiky *Brouka* vypískly na protest zřejmě proto, že jsme vůbec nebrali na vědomí značku ZÁKAZ ODBOČENÍ VLEVO. Staříčkový vůz srdnatě zavrčel, jako by cítil, co všechno je v sázce, a dál statečně frkal, sténal a rachotil, zatímco jsme si to duněli ulicí.

„Nemůžeme jet rychleji?“ protáhl Michael. Nestěžoval si. Jenom se klidně ptal.

„Jedině kdybychom měli vítr v zádech nebo sjížděli z kopce,“ odpověděl jsem. „Jak daleko je to do nemocnice?“

Veliký muž pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. Má takové ty vlasy barvy pepř a sůl s odstínem tmavého stříbra, které někteří šťastnější muži zdědí po předcích, ale jeho vousy jsou sytě hnědé,

skoro černé. V záhybech jeho tuhé tváře jsou vrásky starostí i smíchu. Široké zvrásněné dlaně má položené na kolenou namačkaných až k palubní desce. „Nejsem si jistý,“ odpověděl. „Tři kilometry?“

Mžoural jsem z okýnka *Brouka* na slábnoucí pa-prsky slunce. „Sluníčko už skoro zapadlo. Doufám, že nejedeme pozdě.“

„Děláme všechno, co je v našich silách,“ uklidňoval mě Michael. „Jestli je to Boží vůle, budeme tam včas. Jsi si jistý spolehlivostí svého...“ znechuceně zkroutil ústa, „zdroje?“

„Bob je otravný, ale mýlí se jen málokdy,“ odpověděl jsem, dupl na brzdy a uhnul popelářskému vozu. „Když říká, že tam duch bude, pak tam bude.“

„Bůh s námi,“ prohlásil Michael a pokřižoval se. Cítil jsem, jak se okolo něho něco vzedmulo; nějaká mocná vyrovnaná energie – moc víry. „Harry, je tu něco, o čem jsem si s tebou chtěl promluvit.“

„Nežádej mě znova, abych šel na mši,“ odpověděl jsem s nepříjemným pocitem. „Moc dobře víš, že to odmítnu.“ Řidič červeného Taurusu mi udělal myšku, já musel zabočit do odbočovacího pruhu a pak ho zase předjet. Dvě kola *Brouka* se na chvíli zvedla do vzduchu. „Kreténe!“ křičel jsem na něj z okýnka.

„To přece neznamená, že bych to po tobě neměl chtít,“ upozornil mě Michael. „Ale jde o něco jiného. Chtěl jsem vědět, kdy se oženíš se slečnou Rodriguezovou.“

„A sakra,“ zamračil jsem se. „Michaeli, posledních čtrnáct dní se spolu honíme po celém městě a bojujeme proti všemožným duchům a přízrakům, které najednou napadlo vystrčit své hnusné palice. A pořád nevíme, co způsobilo, že je svět duchů najednou v takové permanenci.“

„To dobře vím, Harry, ale...“

„A právě teď,“ skočil jsem mu do řeči, „jdeme po nějaké staré bestii, co řádí v Cookově všeobecné, a která nás klidně zabije, když nebudeme dokonale soustředění. A ty se mě vyptáváš na můj milostný život.“

Michael se na mě zamračil. „Ty s ní přece spíš,“ pokračoval.

„Moc často ne,“ zavrčel jsem, přešel do vedlejšího pruhu a zatočil kolem autobusu.

Rytíř si povzdechl. „Miluješ ji?“ vyptával se.

„Michaeli,“ bránil jsem se. „Dej mi chvíli pokoj. Kdy už konečně přestaneš klást takovýchle otázky?“

„Miluješ ji?“ nedal se odbýt.

„Já se tu pokouším řídit auto.“

„Harry,“ pokračoval s úsměvem. „Miluješ to děvče nebo ne? To přece není složitá otázka.“

„Teď promluvil odborník,“ zamručel jsem. Asi o třicet kilometrů rychleji, než stanoví rychlostní limit, jsem předjel modrobílé auto a všiml si, že policista za volantem sebou při pohledu na nás škubl a polil se kafem. Mrkl jsem do zpětného zrcátka a sledoval, jak se modré majáky na policejním autě rozsvěcují. „Sakra, a je to v háji. Honí nás poldové.“

„O ty se nestarej,“ uklidňoval mě Michael.
„A prostě mi odpověz.“

Vrhl jsem na něho rychlý pohled. Díval se na mě s upřímným výrazem v široké tváři, měl silnou bradu a šedé oči se mu třpytily. Vlasý na hlavě měl krátce ostříhané jako mariňák, ale nechával si růst krátké válečnické vousy těsně lemující obrysy jeho tváře. „Nejspíš jo,“ odpověděl jsem po chvíli. „Jo.“

„Takže jí to klidně řekneš?“

„Co jí mám říct?“ ztuhl jsem.

„Harry,“ řekl Michael vyčítavě a přidržel se palubní desky, protože jsme vjeli do nějaké díry v silnici. „Nechovej se dětinsky. Jestli jí máš rád, tak jí to musíš říct.“

„A proč?“ přešel jsem do protiútku.

„Tys jí to ještě neřekl, že ne. Nikdy jsi jí neřekl, že ji miluješ.“

Probodl jsem ho pohledem. „A co když ne? Moc dobře to ví. Tak o co jde?“

„Harry Dresdene,“ prohlásil káravě. „Právě ty bys měl ze všech lidí nejlíp znát moc slov.“

„Hele, ona to ví,“ řekl jsem, lehce šlápl na brzdu, a pak zase zmáčkl plyn až k podlaze. „Koupil jsem jí kartu.“

„Kartu?“ divil se Michael.

„Předplatné na Hallmark.“

Vzdychl. „Tak to přede mnou řekni nahlas.“

„Cože?“

„Jen to řekni,“ dožadoval se. „Jestli jí máš rád, tak proč to nechceš říct?“

„Nebudu to *vykládat* každému, koho znám, Michaeli. Nebesa, to je... já to prostě nedokážu, jasný?“

„Ty ji nemiluješ,“ odušil Michael. „Rozumím.“

„Moc dobře víš, že to není...“

„Řekni to, Harry.“

„Pokud mi pak dáš pokoj,“ řekl jsem a sešlápl plyn *Brouka* až na maximum. V provozu za sebou jsem viděl policejní auto. „Tak fajn,“ blýskl jsem po Michaelovi strašlivým zamračeným čarodějnickým pohledem a zavrčel jsem: „Miluju ji. Tak, a co teď?“

Michael se rozzářil: „Vidíš? To je to jediné, co stojí mezi vámi dvěma. Ty nejsi člověk, který dává najevo, co cítí. Nebo který by zkoumal své nitro. Někdy prostě musíš pohlédnout do zrcadla a vzít na vědomí, co tam vidíš.“

„Nesnáším zrcadla,“ odsekl jsem.

„Ale přesto bylo nezbytné, aby sis uvědomil, že tu ženu miluješ. Obával jsem se, že po Elaine by ses mohl až příliš izolovat a nikdy...“

Pocítil jsem náhlý záblesk vzteku a úpornosti. „Michaeli, já o Elaine *nemluví*m. Nikdy. Jestli se s tím nedokážeš smířit, tak vypadni z mého auta a nech mě pracovat samotného.“

Michael se na mě zamračil, ale pravděpodobně hlavně kvůli tomu, jaká jsem zvolil slova. „Já mluvím o Susan, Harry. Jestli ji máš rád, měl by ses s ní oženit.“

„Jsem čaroděj. Nemám *čas* na to, abych se ženoil.“

„A já jsem rytíř,“ odpověděl Michael. „A čas na to mám. Stojí to za to. Jsi příliš sám. A začíná se to projevovat.“

Zase jsem se na něj zamračil. „Co má tohle znamenat?“

„Jsi nervózní. Podrážděný. A čím dál víc se izoluješ. Potřebuješ lidskou společnost, Harry. Bylo by pro tebe tak snadné, abys se vydal po temné stezce.“

„Michaeli,“ odsekl jsem: „Nestojím o tvá kázání. A nepotřebuji tvé evangelizační řeči. Nech si svoje poučování a včas odvrhni své temné schopnosti, než tě docela pohltní. Do toho už se *nikdy* nepouštěj. Chtěl bych po tobě, abys mi kryl záda, než si poradím s touhle příšerou.“

Před očima se nám vynořila Cookova všeobecná nemocnice, já znovu porušil vyhlášku a zatočil do protisměru, abych mohl *Brouka* zaparkovat u vjezdu pro sanitky.

Ještě než auto zastavilo, rozeplnul si Michael pás, otočil se dozadu a zvedl ze zadního sedadla ohromný meč v černé pochvě, dlouhý celý jeden a půl metru. Pak vystoupil z auta, připjal si meč k pasu, sáhl dozadu pro bílý plášť s rudým křížem na srdci a nacvičeným pohybem si ho přehodil přes ramena. U krku si ho sepal dalším křížem, tentokrát stříbrným. Jeho doplňky ostře kontrastovaly s jeho flanelovou dělnickou košilí, modrými džínami a pracovními botami s ocelovou špičkou.

„Nemohl bys pro jednu vynechat aspoň ten plášť?“ stěžoval jsem si. Otevřel jsem dvířka, vy-

sunul se ze sedadla za volantem *Brouka*, protáhl si dlouhé nohy a vytáhl ze zadního sedadla své vlastní náčiní – svou novou kouzelnickou hůl a plamenné žezlo, obojí čerstvě vyřezané a na krajích ještě trošičku zelené.

Michael na mě dotčeně pohlédl. „Ten plášť je stejně tak součástí toho, co dělám, jako meč, Harry. Navíc není o nic legračnější než ten tvůj kabát.“

Sklonil jsem oči ke svému černému koženému plášti, jednomu z těch těžkých převlečnicků s pláštěnkou na ramenou, který se směrem dolů rozšiřoval a naprosto uspokojujícím způsobem se mi ztěžka vlnil kolem nohou. Moje černé džínsy a tmavá westernová košile daleko víc odpovídaly módě, než Michaelovo oblečení. „Něco s ním není v pořádku?“

„Je jako z výpravy filmu *El Dorado*, poznamenal Michael. „Jsi připravený?“

Vrhl jsem po něm opovržlivý pohled, on mu s úsměvem nastavil druhou tvář a zamířil ke dveřím. Slyšel jsem, jak se k nám asi tak o jeden nebo dva bloky daleko blíží policejní sirény. „Tohle bude o fous.“

„Tak si radši pospěšme.“ Odhrnul si bílý plášť z pravého ramene a položil ruku na jílec velikého širokého meče. Pak sklonil hlavu, pokřičoval se a zamumlal: „Milosrdný Otče, veď nás a ochraňuj nás v našem boji s temnotou.“ Znovu okolo něho zadrnčela energie jako ozvěna hudby přes silnou stěnu.

Potřásl jsem hlavou a z kapsy pláště vytáhl kožený sáček zhruba velikosti mé dlaně. Na okamžik

jsem musel rukou žonglovat s holí, plamenným žezlem a sáčkem, a oddychl jsem si, až když jsem měl hůl správně v levé ruce, žezlo v pravé a sáček se mi houpal v zubech. „Slunce zašlo,“ procedil jsem. „Pospěšme si dovnitř.“

Oba dva, rytíř s čarodějem, jsme se rozběhli do nouzového vchodu Cookovy všeobecné nemocnice. Jakmile jsme vstoupili dovnitř, soustředila se na nás spousta pohledů. Můj kabát za mnou vlál jako temný mrak a Michaelův plášť byl roztažený jako křídla anděla pomsty, jehož je jmenovcem. Řítili jsme se dovnitř, ale na první křižovatce chladných, sterilních a rušných chodeb jsme se zarazili.

Prvního zřízence, kterého jsem spatřil, jsem chytil za rameno. Zamrkal očima, a pak si mě změřil od špiček kovbojských bot až po černé vlasy na mé hlavě. Nervózně si prohlížel mou hůl a žezlo i stříbrný amulet, který se mi houpal na prsou, a potom těžce polkl. Pak se otočil na vysokého rozložitého Michaela, jehož naprosto vážný výraz nešel moc dohromady s bílým pláštěm a mečem po jeho boku. Znepokojeně o krok ustoupil. „C-c-co pro vás můžu udělat?“

Usadil jsem ho divokým úsměvem svých tmavých očí a mezi zuby svírajícími kožený sáček jsem prohlásil: „Nazdárek. Můžete nám říct, kde je tu porodnice?“

Kapitola druhá

Do pátého patra jsme vyběhli po schodech. Michael dobře ví, jak na moji přítomnost reaguje technika, a to poslední, o co by kdokoli z nás stál, bylo zůstat viset v porouchaném výtahu, zatímco nevinné životy přicházejí vniveč. Michael spěchal vpředu s jednou rukou na zábradlí a druhou na rukojeti svého meče a jeho nohy se pravidelně míhaly.

Já ho následoval, nadával a funěl. Michael se zastavil u dveří, otočil se ke mně a bílý plášť mu vířil kolem lýtek. Dal mi pár vteřin, abych ho zadýchaně dohnal. „Připraven?“ zeptal se mě.

„Hrkghngh,“ odpověděl jsem a přikývl. S koženým sáčkem stále sevřeným mezi zuby jsem z kapsy kabátu namáhavě lovil bílou svíčku a sirky. Abych ji rozsvítil, musel jsem odložit hůl i žezlo.

Když Michael ucítil kouř, svrástil nos a otevřel dveře. Následoval jsem ho se svíčkou v jedné ruce a holí a žezlem v druhé a těkal jsem očima po okolí a zase zpět k plameni svíčky.

Ale viděl jsem zase jenom nemocnici. Čisté stěny, široké chodby, spousta dlaždiček a zářivky. Dlouhé luminiscenční trubice chabě blikaly, jako kdyby byly najednou opotřebované, a chodba byla jen slabě osvětlená. Od invalidního vozíku zaparkovaného vedle jedněch dveří se táhly dlou-

hé stíny a spojovaly se pod řadou na první pohled nepohodlných umělohmotných židlí na křižovatce dvou chodeb.

Celé páté poschodí bylo docela mrtvé a tonulo v nejhlubším tichu. Žádné šumění televize nebo rádia. Žádné tlumené hlasy z intercomu. Žádné šustění klimatizace. Vůbec nic.

Šli jsme dlouhou chodbou a naše kroky se hlasitě rozléhaly navzdory veškerému našemu úsilí zůstat potichu. Na stěně visela šipka z umělé hmoty PORODNICE/POSTNATÁLNÍ PÉČE, ozdobená pestrobarevným klaunem z umělé hmoty, a ukazovala do další chodby.

Přistoupil jsem k Michaelovi a nahlédl do ní. Chodba končila dvoukřídlymi lítačkami. I tato chodba byla tichá. Místnost sester zela prázdnotou.

Světla tu ani neblíkala – nesvítla vůbec. Byla tu úplná tma. Všude se hrozivě vynořovaly stíny a neurčité tvary. Postoupil jsem za Michaelem kupředu, a jakmile jsem to udělal, změnil se plamen mojí svíčky v maličký jasný bod modrého světla.

Vyplivl jsem sáček z pusy a vsunul ho do kapsy. „Michaeli,“ vypravil jsem ze sebe napjatým a naléhavým šeptem. „Je tady.“ Uhnul jsem tělem, aby viděl světlo.

Jeho oči přeskočily na plamen a pak se zase upřely vzhůru do temnoty před námi. „Víru, Harry.“ Pak širokou pravačkou sáhl ke svému boku a pomalu a tiše vysunul *Amoracchius* z pochvy. Dodalo mi to trochu víc odvahy než jeho

slova. Lesklá ocel ohromné zbraně se plápolavě třpytila, Michael pokročil vpřed, takže stál ve tmě po mém boku, a vzduch doslova vibroval jeho energií – Michaelovou vírou tisícinásobně zesílenou.

„Kde jsou sestry?“ zašeptal chraplavě.

„Asi dostaly strach,“ odpověděl jsem stejně tiše.

„Nebo jsou možná nějak očarované. Aspoň se nám nebudou plést do cesty.“

Pohlédl jsem na meč a na dlouhý tenký kovový hřeb vsazený do jeho zábrany. Snad to byla jen moje představa, ale měl jsem pocit, že na něm pořád vidím červené skvrny. Došel jsem k závěru, že to nejspíš bude rez. No jasně, rez.

Postavil jsem svíčku na podlahu, kde dál hořela nepatrným jasným světlem naznačujícím přítomnost nějakého ducha. Strašlivého ducha. Bob nelhal, když tvrdil, že duch Agathy Hagglesonové nemá stín veliký ani jako čtvrták.

„Drž se vzadu,“ řekl jsem Michaelovi. Dej mi chvíličku.“

„Jestli je pravda, co ten duch říkal, je tohle stvoření nebezpečné,“ odpověděl Michael. „Půjdu první. Bude to bezpečnější.“

Pokývl jsem k zářící čepeli. „Věř mi, že ten duch tvůj meč ucítí, ještě než se dostaneš ke dveřím. Nejdřív zkusím, co s tím svedu já. Jestli se mi podaří to strašidlo posypat práškem, bude po boji, ještě než začne.“

Nečekal jsem na Michaelovu odpověď. Místo toho jsem levou rukou uchopil hůl a plamenné

žezlo a v pravé sevřel pytlíček. Rozvázal jsem uzel, jímž byl uzavřen, a vklouzl do tmy před námi.

Když jsem se dostal k lítačkám, pomalu jsem zatlačil na jedno křídlo a otevřel je. Na dlouhý okamžik jsem znehybněl a naslouchal.

Slyšel jsem zpěv. Nějaký ženský hlas. Laskavý a nádherný. *Spinkej dětátko a už nic neříkej. Mamka ti koupí drozda.*

Ohlédl jsem se po Michaelovi a vstoupil do naprosté tmy za dveřmi. Vůbec nic jsem neviděl – ale nejsem nadarmo čaroděj. Pomyslel jsem na pentagram na svých prsou, přímo na srdci, na ten stříbrný amulet, který jsem zdědil po své matce. Je to poničený šperk a má na sobě stopy a jizvy po tom, jak jsem ho používal způsoby, které jsem ani nezamýšlel, ale stejně ho nosím. Pětícípá hvězda v kruhu je symbolem mé magie, symbolizuje harmonickou součinnost všech pěti přírodních sil ve vesmíru a jejich zkrocení lidským ovládním.

Soustředil jsem se na něj, přesunul do něj kousíček své vůle a amulet se rozzářil slabým modravě stříbrným světlem, které se přede mnou šířilo jako jemná vlna, a odhalilo mi obrysy převržené židle, dvojici sester za stolkem za přepážkou zhroucených dopředu a zhluboka oddychujících.

Zatímco jsem si sestry prohlížel, konejšivá tichá ukolébavka pokračovala. Uspávací kouzlo. To není nic nového. Jsou mimo náš svět a nikam neutečou a nemá smysl marnit čas nebo energii tím, že bych se snažil jejich zakletí zrušit. Něžný zpěv jednotvárně bzučel pořád dál a já si uvědomil, že

se natahuji pro převrácenou židli s úmyslem ji zase postavit, abych se mohl pohodlně posadit a trochu si oddechnout.

Ztuhl jsem a musel jsem si připomenout, jaký bych byl idiot, kdybych si byl jen na chvíličku sedl pod vlivem téhle nadpozemské písničky. Velice jemné kouzlo, ale silné. I když jsem věděl, co mám čekat, málem jsem je neucítil včas.

Obešel jsem židli a pokračoval dál do místnosti plné věšáků, na nichž v řadách visely maličké nemocniční župánky v pastelových barvách. Zpěv tu byl hlasitější, ale pořád se přízračně vznášel pokojem a nedalo se určit, odkud vychází. Jedna stěna místnosti byla skoro jednolitá plocha plexiskla a za ní byl pokoj, který se snažil vypadat současně sterilně i teple.

V mnoha řadách tu stály malé prosklené dětské postýlky na kolečkách. V nich spali jejich obyvatelé v maličkých nemocničních palčácích nasazených přes čerstvé nehýtky a s kulichy jako pro panenky přes své holé hlavičky a snili své dětské sny.

Mezi nimi přecházel původce toho zpěvu viditelný v záři mého kouzelného světla.

Když Agatha Haggleshornová zemřela, nebyla ještě stará. Měla na sobě korektní blůzu s vysokým límcem, jak se to v Chicagu devatenáctého století slušelo pro ženu jejího postavení, a dlouhou tmavou decentní sukni. Skrz ni jsem viděl postýlku za jejími zády, ale jinak vypadala docela hmotná a skutečná. Její tvář byla takovým tím

vyhublým kostnatým způsobem krásná a pravou dlaní si objímala pahýl, jímž končilo její levé zápěstí.

A jestli ti ten drozd nebude zpívat, maminka ti koupí...

Byl to podmanivý zpěv. Doslova. Rytmicky prozpěvovala ukolébavku a vzduchem vířila energie, která ukolébávala její posluchače do hlubšího a hlubšího spánku. Pokud jí dovolím pokračovat, mohla by novorozeňata i sestry uspat spánkem, ze kterého by se nikdy neprobudily, a který by odborníci připisovali kysličníku uhelnatému nebo jiné věci, která bude příjemnější než zlý duch.

Kradl jsem se blíž. Měl jsem dost prášku na to, abych znehybnil Agathu i tucet dalších podobných strašidel a dovolil tak Michaelovi, aby se jí rychle zbavil s minimálními problémy – pokud ji ovšem neminu.

Sehnul jsem se, sáček s práškem jsem volně držel v pravé dlaní a proklouzl jsem dveřmi vedoucími do pokoje plného spících miminek. Zdálo se, že mě duch nezpozoroval – duchové nejsou zrovna nejvšímavější. Počítám, že tím, že jste mrtví, získáte docela odlišný pohled na život.

Vstoupil jsem do místnosti a hlas Agathy Haggelthornové na mě působil jako nějaká droga: rozklepal jsem se a měl jsem mžítky před očima. Musím zůstat soustředěný a myslet na chladnou moc své magie proudící skrz pentagram a měnící se ve světelné spektrum.

A jestli ten dýmant nezasvítlí...